

Τί φρονεῖς, ἔλεγε, λοιπὸν περὶ ἐμοῦ;
— Φρονῶ, ὅτι εἶσαι τῷ ὄντι ἀξιολύπητος!
— ;;;!!! —

Ἡρώτων ἱατρὸν ὀγδοηκοντούτην, ἀπολαύοντα ἄκρας ὑγείας, πῶς κατάρθου πάντοτε νὰ ᾔνε τοσούτῳ ὑγιῆς.

— Διότι παραγγέλλω τὰ ἱατρικά μου, ἀλλὰ δὲν τὰ λαμβάνω, ἀπήντησε.

Ἡρώτησέ τις τὸν πολὺν Φοντενέλλον πῶς ἀπέκτησε τοσούτους φίλους καὶ οὐδένα ἐχθρόν.

— Διὰ τῶν δύο τούτων ἀξιομάτων — εἶπε. — Τὰ πάντα εἶνε δυνατὰ, καὶ, ὁ λὸς ὁ κόσμος ἔχει δίκαιον.

Καθηγητὴς Γυμνασίου εἶχεν ἐπιβάλλει εἰς τινὰ μαθητὴν τοῦ ἔγγραφον τιμωρίαν, παραγγείλας νὰ ἐπιγράψῃ ἐπ' αὐτῆς μεγάλους γράμμασι τὴν λέξιν τιμωρία. Ὁ μαθητὴς ἔγραψε: Τι. . . . μωρία!

Νεὰ κυρία ἐξομολογεῖτο παρὰ τινι πνευματικῷ. Οὗτος ἄφ' οὗ περὶ πολλῶν τὴν ἡρώτησε, σχετικῶν τῇ διαγωγῇ της, ἐπεθύμησε, φαίνεται, νὰ γνωρίσῃ κάλλιον τὴν ἐξομολογουμένην καὶ ἡρώτησεν αὐτὴν πῶς ὀνομάζεται, ἀλλ' ἐκείνη:

— Τὸ ὄνομά μου, πάτερ μου, δὲν πιστεύω νὰ συγκαταλέγεται μετὰ τῶν ἀμαρτημάτων μου, ἀπήντησε.

Ὁ κ. Κ. . . ὑπέκειτο εἰς συνεχεῖς ἀφαιρέσεις. Κυρία τις τῷ διηγεῖτό ποτε, ὅτι δὲν ἀπέκτησε παιδιὰ, ἀλλ' ἐκεῖνος.

— Καὶ ἡ μήτηρ σας, Κυρία, ἀπέκτησεν; εἶπε.

— Πῶς Κύριε;

— Βεβαίως. Ἡ στεῖρωσις Ὑμῶν ἴσως εἶνε κληρονομικὸν ἐλάττωμα.

Ἑρρίκος ὁ Δ'. ἡρώτησε χωρικὸν τινὰ, διατὶ ἐφ' τὴν κόμην λευκὴν τὸν πώγωνά μελανά εἶχεν.

— Διότι, ἀπεκρίθει αὐτός, ἡ κόμη μου εἶνε κατὰ 20 ἔτη γηραιότερα τοῦ πώγωνός μου. Φυσικώτατον.

Ἐὰν ἐγνώριζον, ἔλεγεν ὁ Hoché, ὅτι ὁ σκοῦφος μου γνωρίζει τοὺς διαλογισμούς μου θὰ τὸν ἔρριπτον εἰς τὸ πῦρ.

Ἑρρίκος ὁ Δ'. ἀπήντησέ ποτε ἐν Λούβρῳ ἄγνωστόν τινα, οὐτινος, ὅμως τὸ ἐξωτερικὸν τῷ ἐφαίνετο λίαν κοινόν. Τὸν ἡρώτησε εἰς τίνα ἀνήκει.

— Εἰς τὸν ἑαυτὸν μου, ἀπήντησεν ἐκεῖνος αὐθαδῶς.

— Φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς, ἔχεις μωρὸν δεσπότην, βλέπω.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΔΗΜΩΔΗΣ ΠΟΙΗΣΙΣ

Χρυσὸς ἀητός.

Χρυσὸς ἀητὸς καθότανε σὲ ριζιμῶδ λιθάρι
Κ' ἐθάσασε στὰ ρύχια τοῦ ἀνθρωπίνου κεφάλι.
Φοραῖς φοραῖς τὸ τσίμπαγε, φοραῖς φοραῖς τοῦ λέγει.
— Κεφάλι, κακοκέφαλο, τί ράχης καμωμένα,
Ποῦ σὲ κρατῶ στὰ ρύχια μου καὶ σὲ τοιμπάω καὶ παίζω;
— Σαράντα χρόνους ἔκαμα στοὺς κλέφταις καπετάνιος,
Κατέρα δὲν ἀδίκησα, μὲ βάρεσαν οἱ ἴδιοι.
Γιὰτ' εἶχα μὲ κρυφὴ γραφὴ, ἀπὸ κρυφοῦ ριζτάκι,
Μοῦ γράφον ὁ κουμπάρος μου νὰ πάρω ἀμνηστία.
Συντρόφοι μου μ' ἐρώτησαν καὶ ἐγὼ δὲν τοὺς τὸ εἶπα.
Τραβῆξαν τ' ἀλαφρὰ σπαθιά, μοῦ πῆραν τὸ κεφάλι.

Ἡ Ἀρετή.

Διψᾷ οἱ κάμποι γὰρ νερό καὶ τὰ βουνὰ γὰρ χιόνια,
Διψᾷ καὶ ἡ δόλια ἡ Ἀρετὴ γὰρ μὲ σταλὰ νεράκι.
Πέριτε ἡμερὺναις νηστικὰ καὶ δέκα διψασμένη.
Καὶ ἡ μάττα της τῆς ἔλεγε καὶ ἡ μάττα της τῆς λέγει.
— Δόσ' Ἀρετὴ τὸ λόγο σου γὰρ νὰ σ' ἀρεθωνιάσω.
— Δὲν στοίειπα μὲν, δὲν στοίειπα δεῦ, δὲν στοίειπα τρεῖς καὶ πέντε;
Θὰ παντρευτῶ στὰ Σουδερά, ποῦν' οἱ Πεινιμεζατοί,
Π' ἀστράφτει καὶ λαμποκοπᾷ ἡ λεβεντιά κ' ἡ νιότη.

Ἡ Κόρη.

Κόρη, ποῦ πᾶς ἀνήγορο μὲ τὴ βαρελοπούλα;
Κοιτοκατέρει νὰ σοῦ πῶ, καὶ θὰ σὲ ῥωτήσω.
— Μὴν εἶδες τὴν ἀγάπη μου, τὴν ἀγαπητικιά μου;
— Στὴ βρύσι πάει γὰρ νερό πιῇ καὶ νὰ γιομίση.
— Χαιρέτα μου τὸν πλάτανο, χαιρέτα μου τὴν βρύσι,
Χαιρέτα τὴν ἀγάπη μου π' ὀρχεται νὰ γιομίση,
Νὰ τῆς θολώσης τὸ νερό, νὰ τὴν χασομερίσης
Νὰ πάη κ' ὁ νῆδς ὅπ' ἀραπάει νὰ παίξῃ, νὰ γελᾷση
Νὰ τὴν χορτάσῃ φίλημα, νὰ τὴν χορτάσῃ ἀγκάλλα.
(ἐξ Ἀργονος) Δ. Κ. ΒΑΡΔΟΤΝΙΩΤΗΣ
(συλλέκτης)

Εἰς τὰ γεννηθῆια τῆς.

(κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος)

Εὐθυμος κώδων ἀντηχεῖ μικροῦ Ἐξωκκλησίον,
Καὶ σπεύδουν πάντες εὐλαβεῖς μὲ ἀνθὴ εἰς τὴν χεῖρα
Νὰ στέψουν τὸ εἰκόνημα ἀγαπητοῦ ἁγίου
Νὰ καύσουν εἰς τὴν χάρι του λιβαρωτὸν καὶ μύρα.
Ἄγιον αἶσθημα καλεῖ τὰ πλήθη—ἡ θρησκεία,
Τὸ ἄστρον τὸ παρήγορον ἐν ταύτῃ τῇ σκοτίᾳ.
Εὐθυμος κώδων ἀντηχεῖ μικροῦ Ἐξωκκλησίον,
Καὶ σπεύδω εὐλαβῆς ἐγὼ μ' ὀλίγα μύρτα μόνα,
Εἰς ἄλλον προσφιλεῖ ραδὸν, οὐχὶ σεπτοῦ ἁγίου...
Νὰ στέψω κόρης μέτωπον, ἀγρόν—οὐχὶ Εἰκόνα.
Αἶσθημα μέγα μὲ καλεῖ ἐκεῖ, ἄλλη θρησκεία,
Ὁ ἔρωρς ἡ λιπόθυμος τοῦ βίου ἁρμονία.
Ἰουλίῳ 1883.

Γ. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ.